12de JAARGANG CURACAO DEN 27n. APRIL 1895 Nº 591

AMIGOE DI CURAÇAO

WEEKBLAD VOOR DE CURAÇAOSCHE EILANDEN.

Dit Blad verschijnt elken Zaterdag.
Abonnementsprijs voor Curaçao, Bonaire en Aruba per drie maanden ƒl. 2,— met vooruitbetaling.
Voor het Buitenland per jaar ƒl. 10,—
Afzonderlijke nummers ƒl. 0,20.
Prijs der Advertentiën van 1 tot 7 regels ƒ 0,50, voor elken regel meer ƒ. 0,07½.

BUREAU VAN DIT BLAD

PLEIN VAN PIETERMAAI, Nº 129.

E Courant aki ta sali tur dia Sabra.
Su prijs di Abonnement ta ƒl. 2,— pa tres luna, pagar padilanti.
Pa lugarnan foi Curaçao, Bonaire Aruba ƒl 10,— pa anja.
Un number só ƒl. 0,20.
Un anuncio di 1 té 7 regel ƒl. 2,50, cada regel mas ƒl.0,07½.

Een Bedenkelijk Verschijnsel.

Het Duitsche Centrum, dat het plan, om den Rijksdag *en corps* te doen deelnemen aan het huldebetoon ter eere van Bismarck, door een besliste weigering in duigen deed vallen, heeft hierdoor een bewijs gegeven van buitengewone zelfstandigheid en van een prijselijk gevoel van eigenwaarde. Wellicht valt er iets te zeggen tegen de beweegredenen, welke de meerderheid er toe hebben geleid, zich van een officieelen gelukwensch aan den ouden staatsman te onthouden. Wellicht kan men, ondanks de ernstige grieven, welke Bismarck's politiek en Bismarck's persoonlijkheid ook nú nog wekken, op goede gronden de meening verdedigen, dat de Rijksdag althans het genie en de stichting van het tegenwoordige Duitsche Rijk in den jubilaris van Friedrichsruh had kunnen eeren. Wij hebben daarover geene opinie uit te spreken. Maar wat hiervan ook moge zijn, en hoe men het votum der afgevaardigden, op zich-zelf beschouwd, moge beoordeelen, de onafhankelijkheidszin, waarvan het zoo welsprekend getuigt, moet een ieder met eerbied voor de meerderheid vervullen. Had deze haren gevoelens het zwijgen opgelegd, ongetwijfeld zou zij zich zeer verdienstelijk hebben gemaakt in de oogen van den keizer. En vooral het Centrum zou daarbij in aanzien hebben kunnen stijgen. Hooge onderscheidingen waren wellicht het loon geweest voor de hulde aan Bismarck gebracht. De katholieken zouden niet minder „hoffahig" zijn geworden, dan de rijkgepluimde generaals, gouverneurs en zoovele andere officieele personen, die thans naar het voorbeeld van hun keizer den voormaligen rijkskanselier met evenveel vertoon huldigen, als zij hem, naar het voorbeeld van dienzelfden keizer, vijf jaren geleden op in 't oog vallende wijze negeerden. De meerderheid der afgevaardigden heeft anders en beter gedaan. De geest der hovelingen is haar vreemd gebleven. En met volle openhartigheid heeft zij tot den keizer gezegd. „Wij zijn vrije mannen, wij hebben onze vrije meening en de gehoorzaamheid jegens u sluit niet uit, dat wij in zaken als deze onzen eigen weg gaan...." Dit is kloek, dit is indrukwekkend.

Maar- en hierop willen wij vooral de volle aandacht vestigen—dit is ook in hooge mate belangrijk nu steeds duidelijker zich in Duitschland het streven openbaart, om de volksvertegenwoordiging naar den achtergrond te dringen en het militaire element meer en meer overheerschend wordt.

Dit streven is niet nieuw. Reeds in de dagen van Bismarck's regeering deed het zich meermalen konde en telken reize moest Windthorst. moest het Centrum er nadruk op leggen, dat zij voor de handhaving van het algemeen kiesrecht zouden strijden met al de kracht, die in hen was. Hetzelfde wordt nu weer door de katholieke pers verklaard. Aan het slot van een breedvoering artikel over het Bismarck-conflict, laat de *Kölnische Volkszeitung* zich aldus uit: „Evenals de katholieken den Cultarkampf door het algemeene, geheime en directe kiesrecht overwonnen hebben, zoo zullen zij ook in dezen strijd tegen hunne pariteit (gelijkstelling met de overige landskinderen) zich slechts kunnen verdedigen wanneer zij het algemeene, geheime en directe kiesrecht weten te bewaren. Hiertegen zal nu vermoedelijk de eerste stormloop der Bismarck-partijen gericht worden. En hier moet derhalve ook terstond krachtige tegenweer worden geboden."

Ernstige dingen staan dus wellicht in Duitschland te wachten en dingen, welke niet slechts voor Duitschland, maar voor de geheele beschaafde wereld van belang zullen zijn. Het is de strijd tusschen het militair en het burgelijk element, die staat te ontbranden en in zekeren zin ook de strijd tusschen het absolutisme en het vertegenwoordigende stelsel. Sinds lang is men er getuige van, dat aan het Leger in Duitschland, en ook in andere Staten, de voornaamste plaats wordt ingeruimd. Waar het militaire behoeften geldt, worden geen uitgaven te groot, geen offers te zwaar geacht. Alles moet zwichten, zoodra de officier in 't gezicht komt en keizer Wilhelm heeft een nieuw en zeer sterk bewijs van die steeds toenemende macht van het militarisme geleverd door zijn oud-kanselier den grondvester van het Rijk, welks kroon hij draagt, te huldigen als.... soldaat zonder meer en hem uitsluitend te complimenteeren namens het leger. Een dergelijk feit is teekenend, teekenend voor den geest van onze eeuw en teekenend ook voor de richting, waarin de beschaafde Maatschappij zich langzaam, maar zeker beweegt. De agitatie, welke thans in Duitschland tegen de meerderheid van den Rijksdag wordt verwekt en levendig gehouden, is blijkbaar niets anders dan een voorteeken van de ingrijpende verandering, welke ons modern staatsbestuur dreigt te zullen ondergaan. Naast het parlementarisme is het militarisme de groote macht geworden van deze eeuw en moge ook aan het eerste groote gebreken kleven, de heerschappij van het tweede zou ongetwijfeld nog heel wat bedenkelijker zijn. Een Staat, een Maatschappij, die enkel steunen kan en steunen moet op het zwaard, is diep te beklagen. En toch, wie ziet niet, dat de samenleving allengs in zulk een gevaarlijken en ongezonden toestand dreigt te geraken? Wij behoeven hier niet te wijzen op Spanje, waar de generaals altijd oppermachtig zijn geweest. Maar wij stellen de eenvoudige vraag of het militaristisch regime in de laatste kwarteeuw geen geweldige uitbreiding heeft ondergaan en of voor doode en levende strijdkrachten niet de beste krachten der natie worden opgeslorpt? Is dan zoo geheel ondenkbaar het geval, dat het Leger, tot zulk een ontzaggelijke hoogte opgevoerd, zich ook meerdere rechten gaat aanmatigen in het landsbestuur en den Staat die alles voor „das Militär" moet veil hebben, slechts wil beschouwen als zijn domein?...

De vraag is inderdaad belangrijk genoeg, om te worden overwogen, en dat zij in allen ernst kan gesteld worden bewijst in elk geval, dat er bederf, vooral zedelijk bederf is in de Maatschappij. De beschaving en de humaniteit, waarop de kinderen der negentiende eeuw zoo gaarne trotsch gaan, beletten niet, dat het moreele bewustzijn eer verslapt dan in kracht toeneemt. En hierin steekt het groote gevaar. Het militarisme zal wellicht te eeniger tijd blijken een noodzakelijk kwaad te zijn, noodzakelijk omdat zonder geweld niet meer geregeerd kan worden.

HET NOORD-OOSTZEEKANAAL.

Een der hoofdgebeurtenissen van den aanstaanden zomer zal zeker de opening van het Noord-Oostzeekanaal zijn.

Het idee eener directe verbinding tusschen Noord- en Oostzee is niet nieuw. Reeds in 1398 werd het Stecknitz-kanaal voltooid, tusschen Lübeck en de Elbe, hetwelk, hoe onvoldoende ook, zijn nut had in de tijden der Hanze-liga en tegenwoordig nog wordt gebruikt. In latere eeuwen werden verschillende nieuwe plannen gemaakt, waarover wij o. a. het oordeel kennen van twee groote mannen, Wallenstein en Cromwell. Deze plannen vonden ten slotte hun belichaming in het Eider-kanaal, dat in 1784 voor het verkeer werd geopend.

De nadeelen, aan dit kanaal, tusschen Kiel en de stad Tönning aan de Noordzee gelegen, verbonden, zijn vele. Ten eerste volgt het grootendeels den loop van de rivier de Eider en is daarom veel te lang (108 Eng. mijl), vervolgens maakte een breedte van 95 en de diepte van 7 voet, dat het niet geschikt is, om door groote stoomschepen boven de 1000 ton bevaren te worden. Toch moeten er jaarlijks 4000 schepen passeeren.

In Duitschland begreep men, dat er nog iets beters noodig was, een groot kanaal, waardoor zelfs de grootste pantserschepen der Duitsche oorlogsvloot zich gemakkelijk konden bewegen. In 1887 werdt het plan voor het Noord-Oostzee-kanaal in het Parlement goedgekeurd; Pruisen nam op zich één derde van de kosten, op 156

FEUILLETON

For di diario di un Docter.

(*Continuacion*)

„Tende mama," mi dici seriamente. „bo mester di judanza. Bo no por keda sigi asina. Bo esposo mester gasta bon alimento, manera docter Scheffer a bisa bo caba, pa e por coeminza su trabao trobe. Bo no por cumpra toer esai i ta contra bo gustoe di acepta limosna. Mi mester gaba bo, koe bo kier haci toer cos sol, pero pa awor bo no por haci nada di bo mes. Mi kier juda bo i si a jega tempoe koe boso por gana algoen trobe anto es koe mi kier fia bo, bo ta bolbe duna mi.

Pa bo jioe lo mi busca un emplejo cerca un di mi amigoenan, le gana alomenos cincoe real pa siman Bo jioe enfermo lo mi cura — si Dios kier — pa remedi lo mi percura. Pa bo lo mi busca tambe trabao koe lo haci bo gana algoe i asina bo por warda sosega te ora bo esposo ta toer cura. I awor Pedro, duna mi un rato bo roeman, i bai cumpra es koe mi a scirbi ariba e papel aki, bai tambe cerca De Graaf bendedor di binja i toema cerca djele dos bottel di bon binja."

Bisando esai mi a dunele plaka i contentoe el ta sali for di su cas pa haci e differente respondinan. Su mama a keda para manera un muda di admiracion i gradicimentoe.

Tempoe koe a pasa promer Pedro por a bini mi a usa pa puntrele kiko mas e tabatin di mester i tambe pa cuantoe plaka el a hiba na beleenbank.

Alafin lechi tabata cajente i e kier a duna un poco na su esposo ma mi a bisele di warda te ora binja a bini i di duna un poco lechi na su jioe chikitoe koe a guli e bebida. Mi mes ta traha un poco koffi pa e muher i ta obligele di bebe. Mi por a mira koe esai a haciele bon.

Ata Pedro a jega. Mi nomber a haci koe e carnicero a dunele bon carni. Mi a ponele ariba candela i a splica e muher com el tabatin di haci pa traha un bon bouillon pa su esposo. Mi a habri un bottel i a dunele un poco binja. Unbe e homber a sinti su forza i ta habri wowo. Admirar di mira un stranjero den su cas el kier a lamanta sinta ma a cai sin forza ariba su cama. Anto a parce koe el a comprende koe mi a juda su pober esposa pasobra coe un bisti di gradicimentoe el a keda mira mi.

E jioenan di e muher a come e pam secoe— no tabatin manteca na cas — manera cos duci. Kende sabi den cuantoe tempoe nan no a come pam! E mama jen di legria ta braza su jioenan ta mira carni, ta bolbe braza su jioenan. E tabata for di su sintir di legria.

Ora mi a mira nan toer asina contentoe mi a toema despedida di e bon hendenan. E muher ta tene mi manoe koe lagrima di gratitud den wowo e mucha muher chikitoe ta grita sin stop; „Dios bendiciona Señor," e pober homber ta bira cara pa banda camina mi tabata para i Pedro koe su roeman chikitoe den su braza ta mira mi coe admiracion, manera mi tabata un angel.

„Bon muher," mi dici, majan mi ta bolbe i sï bo mester di mi es anoche aki, bini sosega cerca mi. Ma ki jama bo?"

„Mi esposo ta jama Zwart, Señor.

„Bon te majan," i mi a sali.

„I e muher de Vries?" lo boso puntra. E muher tabata biba banda di cas di Zwart. Mi no por a jamele un ricoe pero e no tabatin miedoe manera su bisinja di lamanta den otro hende su coerazon compacion i p'esai e tabatin un bon bida na comparacion di bida di su bisinjanan. Mi a mirele, a doenele remedi i a scirbi Señora Van Beek, koe a manda mi cerca djele.

Despues algun siman Zwart a bini gradici mi pa toer kiko mi a haci pa e i ta bisa mi un poco koe miedoe koe el no por a duna mi ainda es koe mi a fiele, pero el a sigura mi koe tantoe lihe koe el por le gana plaka pa paga mi.

Pedro a haja empleo cerca mi amigoe, un notaris i nos por ta contentoe koe el ta aja.

Asina un cos 'chikitoe — koe Señora Van Beek a loebida scirbi mi ki numero e cas tabatin — a haci koe mi tabatin ocasion pa juda pobernan i pa haci otro hende bon.

FIN.

millioen mark geschat, uit eigen kas te betalen.

De eerste steenlegging had plaats in tegenwoordigheid van den ouden Wilhelm I, die ondanks den zwakken staat zijner gezondheid, deze plechtigheid wilde bijwonen.

Het Noord-Oostzee-kanaal, hetwelk thans geheel gereed is, volgt van Kiel tot Rendsburg het oude Eiderkanaal, buigt zich vervolgens naar het Zuid-Westen en valt bij Brönsbuttel, tusschen Glückstadt en Cuxhaven, in de Elbe.

De beide monden zijn van sluizen voorzien, maar de sluis aan den Elbekant behoeft slechts tweemaal drie uur daags bij eb en hoogen vloed te worden gesloten, terwijl de sluis bij Kiel bijna voortdurend geopend kan blijven, omdat daar het getij nauwelijks merkbaar is. Het kanaal grootendeels in een rechte lijn en en verder met enkele ruime bochten gelegd, is ongeveer 100 kilometer lang 70 meter breed en 10 meter diep.

Op sommige plaatsen is het verbreed, opdat de groote stoomschepen van 10.000 ton elkander kunnen passeeren. De doorvaart kan geschieden in 12 uur. Men heeft berekend, dat de schepen, die van Hamburg op de Oostzee varen door het gebruik van het kanaal meer dan 40 uur sparen. Bovendien is bekend, dat de Deensche Sont een tamelijk gevaarlijk vaarwater is. Statistieken leeren, dat tusschen de jaren 1878 en 1885, 229 schepen in de Deensche wateren gestrand of verongelukt zijn.

Toch zal de Sont wel bij de Noordelijke Engelsche havens, Leith en New-Castle in gebruik blijven. Neemt men aan, dat de helft der schepen, die tegenwoordig door de Sont gaan, voortaan hun weg door het Noord-Oostzee-kanaal zullen kiezen, dan zal Duitschland nog goede zaken doen.

De scheepvaart op de Oostzee is zeer uitgebreid; de schepen, die in 1890 de Sont passeerden, hadden een maandelijksche tonneninhoud van 300.000.

De kosten, voor het kanaal op 156 millioen mark bepaald, zijn niet ver overschreden, zoodat het blijkbaar zulk een heksenwerk niet is geweest en een Engelschman terecht opmerkt, dat men in zijn land al veel vroeger de hand aan den ploeg zou hebben geslagen. Hoe het ook zij, Duitschland mag tevreden zijn over de voltooiing van een werk, hetwelk de oude Wilhelm I met deze woorden aan zijn nakroost heeft opgedragen:

Zu Ehren des geeinigten Deutschlands.
Zu seinen fortschreitenden Wohle.
Zum Zeichen seiner Macht und.
Stärke.

NIEUWSBERICHTEN

CURACAO.

Jl. Donderdag, 25 April, verleed in het R. K. Gasthuis, Overzijde, de Eerw. Zuster Amelia (Francina Kuipers). Geboren te Cuyk 27 Mei 1845, trad de Overledene 13 Januari 1874 in de Congregatie der Gasthuis-Zusters te Breda.

Na in Nederland acht jaren lang trouw en blij, haar zware taak vervuld te hebben, verliet zij op het einde van 1881, offervaardig, vaderland en magen en zette 1 Januari 1882 den eersten voet op dit eiland, waar hare assche zou rusten. De laatste jaren kende Soeur Amelia geen gezondheid meer; maar evenals de zon ondergaande dikwijls het schoonst is, zoo wierp het Geloof, over de smartelijke dagen van het einde haars levens, zijn heerlijksten gloed. Ruste zij in vrede!

— De boot *Prins Frederik Hendrik*, die dezen keer nog al op zich liet wachten, is verleden Woensdag morgen op Curaçao gearriveerd. Aan boord bevonden zich de ZeerEerw. Heeren van Rijn en Helling, die weer met vernieuwde krachten hun werk zullen voortzetten in de Missie. Moge hun arbeid gezegend Zijn!

— Gedurende eenige dagen van deze week woei er een buitengewoon sterke wind uit het Noorden, die in dezen tijd van droogte het stof op de straten huizenhoog opjoeg, en binnen en buiten de woningen alles er mee bedekte. De wind was zoo hevig dat verscheidene kleine schepen die op zee waren 't hard te verantwoorden hadden.

— Een Venezuelaansche schoener die verleden Donderdag morgen hier de haven uitzeilde, kreeg 't al spoedig te kwaad. Pas in volle zee werd een der masten door den fellen wind gebroken. Natuurlijk kon de Schoener zijn voorgenomen reis moeielijk voortzetten en had hij eerst de noodige reparatie te ondergaan.

Lijst van onafgehaalde en onbestelbaar bevonden brieven:

Bernardino de Velasco-Graaf van Haro, Karlo Maal, Juan J. Jepez, Johanus Cumans Fralues, Adriaan Wever, Isaac Maduro, Jacob Salas, Damian Baez, Margarita Habarda 2, Armando Fraconis, Maria Moro, Paul Luhu, Maria Bonface, Pauline Raillard, Manuel F, Fimenes, Matilde Faneite.

Niet voor bestelling vatbaar een drukwerk gedrasseerd aan: Dr. S. Casañas. Alhier.

NEDERLAND

Den 2en. April ll. is Z. D. H. de Aartsbisschop van Utrecht, Mgr. P. M. Snickers overleden. Door het afsterven van haar algemeen beminden Kerkvoogd, heeft de Katholieke Kerk in Nederland een zwaar verlies geleden.

Tot in zijn hoogen ouderdom bleef Mgr. Snickers de trouwe, onvermoeide bewaker van de hem toevertrouwde kudde. Met onbezweken ijver heeft de Doorluchtige overledene geheel zijn leven lang gewerkt totverbreiding van Gods eer en ter zaligheid der zielen. Voortreffelijke gaven naar geest en hart die Z. D. H. waren toebedeeld, hebben zijn arbeid vruchtbaar doen zijn. Die gaven werden naar waarde geschat en erkend. Reeds in de eerste jaren van Zijn priesterleven, werd hem de leiding dergenen opgedragen die zich tot het Priesterschap voorbereiden.

In 1877 tot Bisschop van Haarlem geconsacreerd, bestuurde hij dat Bisdom gedurende 6 jaren met groote werkkracht, met wijsheid en voorzichtigheid. Noode dan ook zagen de Katholieken van het Bisdom Haarlem hun Bisschop vertrekken, toen hij in 1883 verheven werd op den zetel van den H. Willebrordus. Blijkbaar ook werden zijn groote verdiensten gewaardeerd door de Geestelijke en Tijdelijke overheid. Mgr. Snickers werd gedurende zijn leven tot Huis-prelaat van Z. H. de Paus verheven en evenzoo tot assistent-Bisschop bij den Pauselijken troon en vereerd met de Commandeurs Orde van den Nederlandschen Leeuw en het Ridder-Grootkruis van het H. Graf.

Moge de hoogste bekroning thans dezen getrouwen, Herder verleend zijn, waarvoor hij met zooveel toewijding gewerkt heeft.

BUITENLAND,

Frankrijk. — De behandeling van het "droit d'accroissement" bood den anti-clerikalen een welkome gelegenheid om hunne onzalige passie bot te vieren. Om den lezer aangaande dit „ droit," dat een groot onrecht is in te lichten, meenen wij niet beter te kunnen doen, dan aan te halen, wat dezer dagen de Parijsche correspondent der *N. R. Ct.* (een onverdacht getuige voorzeker!) van dit regeerings-ontwerp schreef: "Le droit d' accroissement" zeide hij, "is de successiebelasting van vereenigingen en kerkelijke broederschappen. Bij overlijden van een hunner leden komt de Staat een bepaald aantal procenten heffen over het aandeel in de gemeenschap dat de gestorvene bezat of, als een zooveelste deel van het geheel, geacht werd te bezitten. Vooral tegenover de vereenigingen van geestelijke personen werd bij deze belasting al de vindingrijkheid in toepassing gebracht waarover de fiscus beschikt. In plaats van die heffing bij overlijden van een harer leden wordt nu, enkel voor de congregaties, een jaarlijksche belasting (droit d' accroissement) voorgesteld van drie franc op elke duizend franken waarde welke haar eigendommen, roerende en onroerende, vertegenwoordigen. En daar voor de berekening dier waarde geen aftrek wordt toegestaan van de lasten welke op haar eigendommen drukken of voor de bezwarende voorwaarden waaronder zij ze bezitten, kunnen de de congregaties zeker zijn dat zij met deze wijziging, al zal haar verhouding tegenover de schatkist eenvoudiger worden, in nog slechter doen zullen geraken. Burdeau heeft deze wijziging uitgedacht en wijlen de minister van financiën in het kabinet Casimir Perier was, ook blijkende uit zijn weigering van een kerkelijke begrafenis, een vinnige anticlericaal. De republikeinsche meerderheid, al zijn maar weinigen onder haar even consequent in hun gevoelens als Burdeau het getoond heeft te zijn, zal zich niet warm maken over het meer of minder dat geestelijke genootschappen hebben te betalen."

De voorspelling van den correspondent is, voor een deel althans, in vervulling gegaan. De Kamer heeft de jaarlijksche belasting van drie frank per duizend voor de erkende congregaties en orden aangenomen, ondanks een krachtig betoog van den heer Clausel de Coussergues, die een verlaging tot twee frank voorstelde. Maar zij is daarna verder gegaan en tegenover het voorstel van den heer Clausel kwam de budget-commissie eischen, dat de niet-erkende congregaties (Jezuïeten, Dominicanen enz.) een hooger bedrag — 5 fr. per duizend — zouden hebben te betalen. Op die wijze zouden dan toch de erkende congregaties een relatief voordeel genieten en in een gunstiger conditie tegenover de niet-erkende congregaties worden gebracht!! De regeering verzette zich, bij monde van den heer Ribot, tegen dezen eisch, maar de anti-clericale geest was vaardig geworden over de Kamer en met 262 tegen 235 werd het voorstel der commissie aangenomen. Zooals men ziet was de meerderheid echter gering en vele afgevaardigden, die vroeger dagen met de anti-clericalen zouden hebben gestemd, gingen thans met de Rechterzijde mee. Ook een paar ministers stemden tegen, maar naar alle waarschijnkelijkheid zou het resultaat anders en beter zijn geweest wanneer de regeering er toe had kunnen besluiten krachtiger den onredelijken eisch der commissie, die het oorspronkelijke voorstel niet weinig verscherpte, te bestrijden. Onbillijk ook toonde zich de Kamer, waar zij met overgroote meerderheid weigerde het amendement van mgr. d'Hulst aan te nemen tot strekking hebbende de congregaties, die nog achterstallige belasting schuldig zijn en dientengevolge processen hebben te voeren, daarvan te ontslaan. Vele communauteiten worden door deze oude schuld met ondergang bedreigd.

Op één punt heeft de Kamer intusschen het regeeringvoorstel verzacht. Zij heeft nl. met nagenoeg algemeene stemmen belist, dat de congregaties, die zich aan werken van liefdadigheid en het missiewezen wijden, van de belasting ontslagen zullen zijn. Een hinderlijke bepaling is evenwel ook hier nog, dat aan de regeering is overgelaten uit te maken, welke congregaties onder deze categorie vallen, zoodat een anti-clericaal ministerie veel van het thans gekregen voordeel kan doen verloren gaan. De katholieken hebben nu ook nog een kleine hoop, dat de Senaat de verhooging der belasting voor de niet erkende congregaties zal verwerpen en de Kamer vervolgens daarmede zal instemmen, maar deze hoop is flauw, vooral met het oog op de zwakke, weifelende houding der regeering.

Terecht spoort de *Monde* alle katholieken aan eene krachtig beweging daarentegen op touw te zetten. Men moet toch niet vergeten, dat de congregaties reeds in allerlei belastingen, grondbelasting, personeele belasting, enz., zijn aangeslagen en dat het *droit d' abonnement* iets geheel aparts, iets geheel buitengewoons is. Maatschappijen en vennootschappen, die de grootste voordeelen afwerpen, zijn op verre na niet zoo zwaar belast als de kloosters en geestelijke genootschappen. De *Nouvelliste de Lyon* leverde daarvan onlangs een typisch staaltje. De *Compagnie d' Assurances générales sur la Vie*, een schatrijke maatschappij, met een baron Rotschild aan het hoofd en (op 31 December 1893) met een bruto actief van 572.961.250 frs. 62 cent., betaalt niet meer dan 250 duizend frs. belasting, terwijl alle congregaties te zamen, wier bezittingen door den heer Cochery, rapporteur der budget-commissie, op eene waarde van 500 millioen worden geschat, niet minder dan drie millioen fr. zullen hebben op te brengen. Het enorme onderscheid springt in 't oog, en daarbij moet men dan nog bedenken dat Cochery, een anticlericaal, de goederen der kloosters enz. eer te hoog dan te laag zal hebben geschat en dat wat men der congregaties als geldswaarde en betaalbaar kapitaal aanrekent, dikwerf reeds onder allerlei bezwarende voorwaarden ligt en feitelijk niets anders blijkt te zijn dan wat noodig is voor haar bestaan, voor haren arbeid. Dit bestaan onmogelijk te maken en dien arbeid te beletten, is evenwel het doel, dat door de sectarissen wordt nagejaagd en terwijl millioenen en nog eens millioenen aan 's lands welvaart worden onttrokken door gewetenlooze speculanten en verkochte politici, terwijl ontzaggelijke sommen voor het nationaal vermogen verloren gaan, om terecht te komen in de zakken van allerlei avonturiers en deze avonturiers volle vrijheid hebben de goedgeloovige massa te plunderen en op te lichten, — keert men de volle scherpte der wetgeving tegen kloosterlingen, die slechts werkzaam zijn ter bevordering van de geestelijke en stoffelijke belangen des volks.

Het is moeielijk voor zulk een bedrijf de passende qualificatie te vinden!

Duitschland. — Het voorstel van Levetzow, voorzitter van den Duitschen Rijksdag, om namens dit staatslichaam den jarigen Bismarck geluk te mogen wenschen, werd door de meerderheid, Centrumsmannen, Polen, Vrijzinnigen en Socialisten verworpen, Levetzow legde hierop het presidium neder en de ondervoorzitter Von Bürklin deed evenens.

Natuurlijk was de boosheid der Bismarck-vereerders groot en op de eerste plaats die van den keizer. Nauwelijks was de uitslag der stemming bekend, of hij zond een telegram aan den oud-kanselier van den volgenden inhoud: „Aan prins Von Bismarck, hertog van Lauenburg, te Friedrichsruh. Ik betuig Uwer Doorluchtigheid mijn diepste leedwezen over het zooeven door den Rijksdag genomen besluit. Het is in lijnrechte tegenstelling met de gevoelens van alle Duitsche vorsten en volken. Wilhelm." Naar men zegt zijn eenige uitdrukkingen van dit telegram nog eenigermate verzacht door den kanselier Von Hohenlohe. Bismarck antwoordde aldus: „Aan Z. M. den keizer en koning te Berlijn. Uwer Majesteid verzoek ik, de eerbiedige betuiging mijner dankbaarheid te aanvaarden voor de *allerhochste* kennisgeving. Uwe Majesteit heeft daardoor de onheuschheid mijner oude politieke tegenstanders veranderd in een aanleiding tot verblijdende voldoening. Bismarck."

Intusschen bleef het Parlement bij de feesten op Friedrichsruh toch niet onvertegenwoordigd. Een aantal leden van het Huis van Afgevaardigden, het Heerenhuis en den Rijksdag kwamen den jubilaris geluk wenschen.

— Bismarck is op demonstratieve wijze door den keizer gehuldigd, maar niet zoozeer als staatsman, dan wel als .... officier! Het gansche feest droeg een militair karekter. Te Ausmühle bij Friedrichsruh steeg de keizer te paard, plaatste zich aan het

hoofd van de ontboden troepen en trok naar het park van Friedrichs ruh, waar parade werd gehouden. In de uniform van kurassier kwam de jubilaris in een open rijtuig aanrijden. De keizer begroette hem op vorstelijke wijze en wenschte hem geluk ...namens het rijk?—pardon, namens het leger! Natuurlijk moest het feestgeschenk met deze millitaire felicitatie in overeenstemming zijn. Het bestond in een eeresabel. De keizer veaklaarde geen beter geschenk te hebben kunen vinden dan een zwaard, het wapen der Germanen,als een symbool en als een middel dat nooit zijn dienst weigert. Op de kling zijn gegraveerd de vereenigde wapens van Elzas en Lotharingen. "Daarin moge Uwe Doorluchtigheid een bewijs der dankbaarheid zien," zeide Z. M. "voor de daden die 25 jaren herwaarts in het geschiedboek zijn opgeteekend. Laat ons, kameraden, uitroepen: Voor Zijne Doorluchtigheid prins Von Bismarck, hertog von Lauenburg, Hoera!" Daarna reed de keizer met prins Bismarck en den kleinen kroonprins langs het front der troepen, die vervolgens defileerden.

Op het kasteel werd een ontbijt gebruikt, waarbij de keizer, zeer consequent na de parade en de eeresabel, een toast hield, waarbij hij zich niet tot den staatsman, maar tot den officier richtte.

Terwijl deze toost werd uitgesproken, loste de artillerie saluutschoten. Bismarck beantwoordde den toast met een betoog voor de noodzakelijkheid der Monarchie voor de Duitsche eenheid.

Tijdens het dejeuner bood de keizer prins Bismarck nog een tweede meer vredelievend geschenk aan, n.l. het zegel van wijlen keizer Wilhelm I.

— In den Duitschen Rijksdag heeft de verkiezing van een nieuwen president plaats gehad. Gelijk men verwachtte werd een lid van het Centrum gekozen, nl. baron von Buol, tot dusver een der onder-voorzitters. Er werden 180 van de 291 stemmen op hem uitgebracht, terwijl 105 biljetten blanco, bij wijze van protest, waren ingeleverd. Een Duitschvrijzinnige en een Centrumsman werden tot ondervoorzitters gekozen. Von Buol aanvaardde zijn benoeming met de gebruikelijke lofrede op zijn voorganger.

— De toespraken, die Bismarck in antwoord op de gelukwenschen van professoren en studenten gehouden heeft, droegen een politiek karakter. Tot de eersten zeide hij, dat wie zoozeer door de partijen is bestreden als hij, dit niet tragisch opneemt, want het is de loop der dingen, dat er gestreden wordt en het feit dat men hem bestrijdt, was hem een bewijs dat zijne denkbeelden nog niet dood zijn. Verscheidene partijen, de socialisten, het Centrum en de Polen hadden het hem kwalijk genomen, dat hij hen *reichsfeindlich* had genoemd, maar hij hield dit vol. Theoretisch zouden allen wel *reischfreundlich* willen zijn, indien het Rijk maar zoo ware als zij het wenschen. Het speet hem, dat tot tweeden vicevoorzitter van den Rijksdag geen sociaal-democraat was benoemd, want het zou dan gebleken zijn, dat de zaak der sociaal-democraten nog niet rijp is, om beslissend in te grijpen. Men moest rekening houden met het Rijk, als praktisch ontwikkeld uit de feiten. Allen moeten zich tot taak stellen, het Rijk te behouden.

In antwoord op het adres der studenten sprak Bismarck het volgende: „De rectoren der universiteiten huldigden mij wegens het verleden; uwe begroeting is mij een waarborg voor de toekomst. De Duitscher laat in zijn ouderdom nooit volkomen datgene vallen, wat hem in zijn jeugd met geestdrift bezielde. Het nationaal gevoel blijft ook behouden in hen, die naar den vreemde getogen zijn, zooals de honderdduizenden Duitschers in Kaapland, Amerika en Australië bewijzen." Na gewezen te hebben op de offers door de Duitsche Vorsten, en vooral de Pruisische voor het Rijk gebracht besloot hij: „Ik zou den jongenlieden willen verzoeken, aan hun zucht tot critiek niet al te zeer den vrijen teugel te vieren (*Gelach*). Wij hebben een vereenigingspunt noodig, en dat is het Rijk. Daarom: leve de Keizer en het Rijk!"

De wijze, waarop de oud-kanselier zich over de partijen uitliet, met name over het Centrum en de Polen, is een nieuw bewijs, dat deze zeer verstandig deden met zich van een officieel huldebetoon aan den ouden staatman te onthouden. Bij een man, die hen voortdurend „reichsfeindlich" blijft noemen, kunnen zij toch moeilijk te gast gaan.

—Een belangrijke verkiezing heeft plaats gehad te Passau in Beieren, waar een zetel voor den Rijksdag vacant was geworden. Het Centrum behield niet slechts dezen zetel, maar zag bovendien het aantal zijner stemmen zeer aanmerkelijk toenemen. Duizenden kiezers, die bij vorige gelegenheden op de candidaten der „boerenpartij" stemden, gingen thans weer tot het Centrum over, zoodat diens candidaat dr. Pichler op schitterende wijze triomfeerde. De katholieke pers wijst met welgevallen op dezen uitslag en doet daarbij tevens opmerken, dat de houding der Centrum-partij in zake de Bismarck-viering op de kiezers in Zuid-Duitschland geen slechten indruk blijkt te hebben gemaakt.

Engeland. — Uit een opgave, door de Admiraliteit aan het Parlement voorgelegd, blijkt thans nader, dat zij voorstelt aan de verbetering en versterking der maritieme werken te Gibraltar £ 681,000, te Portland £650.000, te Dover £ 1,920 000, te Honkong £ 290 000 en te Portsmouth £ 595 000 ten koste te leggen. In het geheel, met nog eenige andere uitgaven, £ 4,315 000, in vermeerdering van de £ 4,266 000, voor soortgelijke doeleinden door het Parlement alreeds bewilligd.

— Een belangrijke motie is in het Engelsch Lagerhuis aangenomen. Zij werd voorgesteld door den Schotschen afgevaardigde Dalziel en sprak de wenschelijkheid uit, om in Ierland, Schotland, Wales en Engeland wetgevende lichamen in stellen voor de behandeling van hun locale aanlegenheden. De motie werd met 128 tegen 102 stemmen aangenomen.

Sir George Trevelyan, minister voor Schotland had verklaard dat de regeering niet zou trachten invloed op de meening van het Huis uit te oefenen, maar hij geloofde niet dat het volk op den duur zou toelaten, dat het Rijksparlement tot onmacht worde gedoemd door den wedijver van vier natiën.

—In het Engelsche Lagerhuis heeft de onder-minister van Buitenlandsche Zaken eenige belangrijke verklaringen omtrent Engelands politiek in Afrika afgelegd. Hij zeide o. a. dat het resultaat der verpachting van een zeker gebied aan den Congo-staat was, dat de Congo-staat daarmede stilzwijgend erkend heeft dat gebied binnen de Britsche sfeer van invloed ligt. Wat de positie van Engeland aan den Boven-Nijl betreft in de overeenkomsten met Duitschland en Italië is erkend, dat het Nijl-dal tot de Britsche sfeer behoort; deze overeenkomsten zijn algemeen bekend en worden door geen enkele mogendheid betwist. Bovendien, de aanspraken die Engeland in Egypte heeft, strekken zich over het geheele Nijldal uit. De Fransche regeering, vervolgde de spreker, kent onze wenschen ten opzichte van dat gebied, en weet dat wij een inval in dat gebied als een weinig vriendschappelijke daad zullen beschouwen. Daarom geloofde de spreker niet, dat Frankrijk het voornemen heeft, er een expeditie heen te zenden.

De regeering heeft opheldering gevraagd omtrent de beide Fransche expedities, die in het Britsche gebied aan den Niger zijn doorgedrongen. Sedert twee jaren, zeide spreker, heeft de regeering zich beijverd, de tegenstrijdige belangen van Engeland en Frankrijk te verzoenen en de goede betrekkingen tusschen de beide landen te handhaven. De regeering zal zulks ook in de toekomst doen en rekent daarbij op de medewerking van Frankrijk.

— De Engelschen ondervinden we der eenige moeilijkheden in hunne Indische bezittingen. In een aan hun protectoraat onderworpen Staat, Citral, barstten voor eenigen tijd ongeregeldheden uit en derhalve werd dr. Robertson, de Britsche vertegenwoordiger te Gilgit, in Januari naar Chitral gezonden, om een onderzoek in te stellen en verslag uit te brengen. Sedert heeft Umra Khan, het opperhoofd van eenige naburige Pathan-staten, met een groote strijdmacht een inval gedaan in Chitral, en hij belegert dr. Robertson en diens escorte nu in het fort Chitral. Om dr. Robertson te bevrijden, heeft de Britsch-Indische regeering Umra Khan gesommeerd, Chitral uiterlijk den 1n April te ontruimen; daar het mogelijk is dat hij hieraan geen gevolg geeft, wordt te Peshawr een expeditie uitgerust, om tegen hem op te rukken.

Latere berichten uit Chitral luiden ernstig. De vijand heeft een Engelschen troep aangevallen en een luitenant en 54 man gedood. De expeditie zal 15000 man sterk zijn.

Spanje.— Campos heeft reeds vele jaren een overwegende rol in Spanje gespeeld, als staatsman en legerhoofd. Zijn militaire reputatie nam een aanvang in den Marokkaanschen veldtocht van 1858 en werd bevestigd in de Cubaansche expeditie en in den Carlistenoorlog. Toen deze het gevaarlijkst was, voerde Martinez Campos een brigade aan; van royalistische gezindheid verdacht, werd hem dat commando ontnomen. Toen de republiek in 1873 was gevallen, stelde Serrano hem aan het hoofd eener divisie en daarna van het 3e legerkorps. Reeds toen was hij populair bij het leger en den 29en Dec. 1874 riep hij aan het hoofd zijner troepen Alfonso XII tot koning uit. Serrano legde het dictatorschap en 't opperbevel neder, het ministerie-Sagasta trad af, een ministerie-Canovas del Castillo werd gevormd en 14 dagen later deed de jonge koning zijn intocht in Madrid. Sedert dien tijd is Martinez Campos de beschermer der monarchie geweest. De koning was hem dankbaar en beval stervend hem zijne familie en het rijk aan. Campos maakte een een einde aan den Carlistenopstand en in 1878 ook aan dien op Cuba. Wegens hervormingen op Cuba scheidde hij zich van Canovas del Castillo en werd hij korten tijd ministerpresident. Spoedig stond hij dat ambt weder aan Canovas af. In 1881 verbond hij zich met Sagasta tegen Canovas en deed dezen tuimelen. In het ministerie-Sagasta was hij een paar maanden minister van Oorlog.

Het was altijd zijn streven, zich bij het leger populair en daardoor machtig in het land te maken en hoe groot die macht is, bleek in het najaar van 1893, toen tot de expeditie tegen de Kabylen was besloten. De minister van Oorlog, generaal Lopez Dominguez, wilde zelf die expeditie aanvoeren, maar Martinez Campos die toen kapitein-generaal te Barcelona was, maakte er ook aanspraak op. Onverwacht ontving de minister een telegram uit Barcelona, dat de maarschalk naar Madrid was vertrokken, om op audiëntie bij de koningin-regentes te gaan. Lopez Dominguez wist, wat dit beteekende. Hij had nog juist den tijd, om zijne maatregelen te nemen en toen Martinez Campos te Madrid uit den trein stapte begroette, hem de minister van Oorlog, en wenschte hem geluk met zijne benoeming tot opperbevelhebber, die door het ministerie met algemeene stemmen was besloten. Bij die expeditie plukte de maarschalk wel geen nieuwe lauweren, maar zijn roem vermeerderde toch door het slagen eener moeilijke zending.

— Op de bevolking van Cuba heeft de benoeming van maarschalk Martinez Campos tot bevelhebber der regeeringstoepen, om den opstand te dempen, een uitstekenden indruk gemaakt. Eenige leiders van den opstand hebben het eiland verlaten. Blijkbaar zijn zij niet op hun gemak, nu de man komt opdagen, die reeds eenmaal met forsche hand een opstand bedwong.

— Geheel Cuba zal onder militair bestuur worden geplaatst. De burgerlijke gouverneurs der provinciën hebben allen hun ontslag ingediend en zullen door militaire bevelhebbers worden ontvangen. Maceo, een der leiders van den opstand, is op Jamaica aangekomen.

Martinez Campos vertrekt 12 April met een strijdmacht van 183 officieren en 7000 soldaten. Hij wil guerillabenden tegen de insurgenten vormen.

De opstand op Cuba heeft tot dusver 5,00,0000 peseta's gekost. Een krediet van 10,000,000 peseta's zal ter beschikking van den maarschalk worden gesteld. De kosten der expeditie zullen ten laste der Cubaansche schatkist komen.

— De Bank van Spanje heeft aan de regeering financieelen steun aangeboden, in de verwachting, dat de schatkist-obligatiën voor een jaar zullen verlengd worden.

Ten gevolge van het zenden van troepen naar Cuba, heeft de regeering besloten 20,000 man onder de wapenen te roepen, om het effectief aan te vullen.

Azie.— De vredesonderhandelingen tusschen China en Japan hebben, te Simonoseki een aanvang genomen. De eerste bijeenkomst der vredesgezanten, was gewijd aan het onderzoek van de geloofsbrieven en volmachten. Dit geschiedde zeer nauwkeurig: toen alles in orde was bevonden, ging Li-Hung-Chang aan wal, waar hij met militair eerbetoon werd ontvangen. De onderkoning naam zijn intrek in het voornaamste hôtel.

De onderhandelingen begonnen tusschen Li-Hung-Chang, graaf Ito en burggraaf Mutzu, bijgestaan door hun secretarissen en beëedigde tolken. Kort na deze opening gebeurde er iets, dat niets zonder invloed bleef op het vlotten der aangeknoopte onderhandelingen en vooral op het sluiten van een wapenstilstand. waarop Li-Hung-Chang aandrong.

Men herrinnert zich, hoe kort geleden de onderhandelingen tusschen Spanje en Marokko werden verhaast door den klap, den Marokkaanschen gezant te Madrid door een Spaansch officier toegebracht en Marokko daarvan goede vruchten plukte. Li-Hung Chang echter heeft aan nog véél ernstiger bejegening blootgestaan. Toen hij met de Japansche gevolmachtigden van eene conferentie terugkeerde, loste een Japanner een pistoolschot, waardoor hij ernstig, hoewel niet levensgevaarlijk in het gelaat werd verwond.

Natuurlijk heeft het geval groote opschudding verwekt en een pijnlijken indruk gemaakt. De Japansche staatslieden, admiraal Ito en den Mikado hebben den Chineeschen staatman hun oprecht leedwezen betuigd en op last van den Mikado zijn twee keizerlijke geneesheeren vertrokken om Li Hung Chang te verzorgen. De kogel zit óp een diepte van drie centimeters.

Bij de Japansche Kamer is een motie ingediend, waarin leedwezen wordt uitgesproken over den aanslag op Li Hung Chang.

— Van de Japansche regeering is te Washington het bericht ontvanhen, dat de Mikado den wapenstilstand met China heeft afgekondigd. Er bestaat alle reden te verwachten, dat de vrede nu wel spoedig volgen zal. Blijkbaar is dus Li Hung Chang's wonde niet zonder gevolg gebleven.

In de laatste dagen van Maart hadden de Japanners een nieuw punt op de Chineesche kust veroverd. Een Japansch eskader verscheen voor Haichow, een stad in de provincie Kiangsu ten noorden van Naking; onmiddellijk werd het vuur geopend op de kleine forten, waardoor de stad verdedigd wordt. Onder dekking van het geschutvuur gingen eenige dnizenden Japansche soldaten aan wal en vielen de Chineesche stellingen aan. Ondanks het hevige verzet der Chineezen, die 300 man aan dooden verloren behalve de gewonden, waren de Japanners in enkele uren meester van de stad. Vooraf hadden de hadden de Japanners het eiland Yuchu genomen, dat vlak voor de stad ligt.

Haichow is een belangrijk punt, daar het slechts 70 mijlen van het Groote Kanaal is en daarop hebben de Japanners het blijkbaar gemunt. Het Groote Kanaal loopt van Nanking naar de hoofdstad en is sinds het begin van den oorlog van onschatbare waarde geweest voor het vervoer van troepen.

Te Nanking veroorzaakte het verschijnen van den vijand op zoo betrekkelijk korten afstand een paniek; de Europeanen verlieten de stad.

— De verliezen van het Japansche leger sedert 21 September ll. tot 8 Maart van dit jaar bedragen 541 officieren en manschappen, die in het gevecht gevallen zijn, 131 die aan hun wonden en 981 die aan ziekten stierven te zamen 1653 man.

NO HAY FELICIDAD SIN LA SALUD.

"Jamás supe lo que pesaba mi brazo hasta que una bala de fusil me lo rompió debajo del hombro."

Así se expresaba un intrépido oficial de ejército, al hablar de la batalla en que había tomado parte. Tampoco conoce el ave lo que pesa su cuerpo hasta que el plomo del cazador le quiebra una de sus alas.

Leemos lo siguiente en una carta que tenemos al frente:—

"Experimentaba gran peso en el estómago." y ¿cuál era la causa de esto? Pués el estado enfermizo del estómago del autor de la referida carta. Indudablemente había hecho un centenar de opíparas comidas, hasta la saciedad, pero sin experimentar la pesadez tal como la experimentaba últimamente. Cuando cesa la máquina su movimiento, entonces es cuando realizamos lo pesado que son las ruedas y los ejes.

"Estuve sufriendo mucho tiempo," añade el mismo autor, "de mal paladar per la mañana, y dolores en las cienes. Mi apetito era tan apocado que apenas comia. Hubiera guardado cama, pero tenia un mulo que cuidar y esto me lo impedía.

"El alimento más sencillo me causaba malestar, y me atormentaba especialmente un dolor en el costado derecho. Cuando tomaba algun alimento hecho de harina, el mal empeoraba y á veces me hallaba completamente inútil.

"Por fin, mi amo me compró en la droguería de Arenal en Jerez, una botella de Jarabe Curativo de la Madre Seigel. Al tomarlo, en dosis de diez gotas á la vez, después de comer, observé con gran regocijo que los dolores, y el estado de debilidad y fatiga empezaban á abandonarme. Pero habiendo cesado demasiado pronto de tomarlo, volvió la enfermedad, en vista de lo cual continué tomando el Jarabe con regularidad, y en poco tiempo me curé completamente.

"Hoy gozo de buena salud. Los médicos que me asistieron sin conseguir curarme, dieron á mi enfermedad el nombre de 'Indigestión Crónica' y 'desórden gástrico.' De Vd. atento S. S. Q. B. S. M., Rafael Bandera, Arriero. Calle de las Coronas 33, Jimena, Diciembre, 1892."

Los doctores tenian razón en su diagnóstico. En lo que faltaron fué en hallar el verdadero remedio para curar la enfermedad. La suerte de descubrir este remedio y de proclamarlo por todo el mundo, estaba reservada á la buena Madre Seigel solamente, y ¿cuantos miles de enfermos de indigestión y dispepsia y sus crueles consecuencias ha restituido á la salud y felicidad su maravillosa medicina? Imposible es enumerarlos.

Podemos estar en la convicción de que dicha medicina producirá en España los mismos nobles resultados que en América, Inglaterra, Francia, Australia, India y otros países.

Otro corresponsal nuestro escribe: "Estuve sufriendo durante diez meses, de un padecimiento del estómago, y fuí asistida por dos médicos, sin hallar alivio. Hallándome postrada y poseyendo un librito de la Madre Seigel, compré una botella de su remedio sin que nadie me lo recomendara. Después de haber tomado la segunda botella, hallé alivio, y después de la quinta botella, quedé curada por completo, y gracias á este Jarabe hoy estoy buena de salud y atendiendo á mis quehaceres. Quedo de Vd. atenta S. S. Q. B. S. M., Josefa Martinez Chacón. Grazalema, Diciembre 20 de 1892."

Declara otra corresponsal lo siguiente: "Tengo el gusto de poner en conocimiento de Vd. que la salud de mi hija Adela ha quedado completamente restablecida. Su enfermedad fué un envenenamiento de la sangre procedente de mala vacuna. Hoy tiene ocho años de edad y se conserva fuerte, gracias á Dios y á la Madre Seigel, De Vd. atenta S. S. Q. B. S. M., Juana Hosana, Pasage Serfaty, Calle Ingenieros, Gibraltar.

—o—

TYD-TAFEL.

DE STOOMSCHEPEN VAN "THE RED D LINE'

TUSSCHEN

NEW-YORK.

LA GUAYRA, PUERTO CABELLO, CURAÇAO, CORO EN MARACAIBO

1895.	Caracas		Venezuela		Philadelphª		Caracas		Venezuela		Philadelphª	
Vertrekt van NEW YORK....	April	4	April	13	April	24	Mei	4	Mei	15	Mei	25
Komt aan te CURAÇAO	„	10	„	19	„	30	„	10	„	21	„	31
Vertrekt van „	„	11	„	20	Mei	1	„	11	„	22	Juni	1
Komt aan te PTO. CABELLO	„	12	„	21	„	2	„	12	„	23	„	2
Vertrekt van „	„	13	„	22	„	3	„	13	„	24	„	3
Komt aan te LA GUAYRA..	„	14	„	23	„	4	„	14	„	25	„	4
Vertrekt van „ ..	„	17	„	27	„	7	„	17	„	28	„	7
Komt aan te PTO. CABELLO	„	18	„	28	„	8	„	18	„	29	„	8
Vertrekt van „	„	18	„	29	„	8	„	18	„	29	„	8
Komt aan te CURAÇAO	„	19	„	30	„	9	„	19	„	30	„	9
Vertrekt van „	„	19	Mei	1	„	10	„	21	„	31	„	10
doet LA GUAYRA aan .... om passagiers en *Mails* aan wal te zetten en in te nemen	„	20	„	2	„	11	„	22	Juni	1	„	11
Komt aan te NEW-YORK...	„	26	„	8	„	17	„	28	„	7	„	17

Stoomschip Mérida.

Vertrekt van CURAÇAO....	April	20	Mei	1	Mei	11	Mei	22	Juni	1	Juni	11
Komt aan te MARACAIBO....	„	21	„	2	„	12	„	23	„	2	„	12
Vertrekt van "	„	27	„	7	„	18	„	28	„	7	„	16
Komt aan te CURAÇAO......	„	28	„	8	„	19	„	29	„	8	„	17

De Stoomschepen van deze lijn sijn expresselijk in Philadelphia voor deze vaart gebouw en hebben seer geriefelijke kajuiten voor passagiers.

RIVAS, FENSOHN & Cia.,
Agenten.

Imprenta de la Libreria de A. BETHENCOURT É HIJOS, Curaçao.